

Arrest

nr. 126 090 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 februari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 31 januari 1962.

Op 9 augustus 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in haar hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van E.S.

Op 6 februari 2014, met kennisgeving op 17 februari 2014, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.08.2013 werd ingediend door:

Naam: S. (...)

Voornamen: E.J. (...)

Nationaliteit: Surinaamse

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats: S.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- verwijfsbrief van het Surinaamse Ministerie van Sociale Zaken en Volkshuisvesting dd. 02.08.2013 waaruit blijkt dat betrokkene beschikt over een minimumogenkaart. Dit attest zegt niet over eventuele roerende of onroerende eigendommen, of andere mogelijke bronnen van inkomsten van betrokkene. Dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- attest 'verklaring overmaking Suriname' dd. 01.08.2013. Het voorgelegde attest werd niet officieel ondertekend; de opsteller van dit document kan niet geïdentificeerd worden. Dit attest wordt beschouwd als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het motiveringsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

"(...)Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoekster dan ook weigert, nu verzoekster niet zou aantonen in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, met name van haar zoon S.E. (...);

Dat verzoekster nochtans aantoonde in de maanden vóór de aanvraag tot gezinshereniging, afhankelijk te zijn geweest van de materiële bijstand van haar zoon, teneinde minimaal te kunnen overleven in haar herkomstland;

Dat verzoekster hiertoe inderdaad navolgende documenten voorlegde:

- Verwijsbrief van het Surinaams Ministerie van Sociale Zaken en Volkshuisvesting dd. 2.08.2013 waaruit blijkt dat verzoekster beschikt over een minvermogenkaart; (stuk 5)

- Attest van overmaking van gelden door de Heer S. (...) aan verzoekster over de periode 2009 tot 2013 voor een totaalbedrag ad 3.785 euro; (stuk 6)

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij haar beoordeling rekening dient te houden met de financiële en sociale omstandigheden van verzoekster, hetgeen zij in casu heeft nagelaten;

Dat immers uit de voormelde, voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster over zeer beperkte inkomsten beschikte in haar land van herkomst;(...)

Dat verzoekster na het overlijden van haar moeder bovendien volledig afhankelijk werd van haar zoon S.E. (...), welke sedert 2009 gelden overmaakt aan verzoekster, hetgeen afdoende wordt aangetoond door het door S.C. (...) BV afgeleverde attest dd. 1 augustus 2013; (stuk 6)

Dat betreffend attest, in tegenstelling tot datgene wat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid wordt beweerd, overigens wel degelijk de stempel en handtekening van de afgevaardigde vermeld;

Dat verzoekster dan ook overduidelijk aantoont dat haar zoon haar gedurende minstens 6 maanden, in casu zelfs minstens 5 jaar!, financieel ten laste neemt;(...)

Dat het 'ten laste zijn' bovendien een feitenkwestie is, die op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05);(...)

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;"

3.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota met opmerkingen het volgende:

"In de toelichting van het eerste en enig middel werpt verzoekende partij tevens een schending op van de materiele motiveringsplicht.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekende partij haar kritiek komt er in wezen op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de voorgelegde documenten verkeerd zou hebben beoordeeld. Verzoekende partij houdt voor dat uit voornoemde documenten zou wel degelijk blijken dat verzoekende partij afhankelijk is van de materiele bijstand van haar zoon.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie dienaangaande geheel terecht heeft gemotiveerd dat:

"Volgende documenten worden voorgelegd:

-verwijsbrief van het Surinaamse Ministerie van Sociale zaken en Volkshuisvesting dd. 02.08.2013 waaruit blijkt dat betrokkene beschikt over een minimummogenkaart. Dit attest zegt niet over eventuele roerende of onroerende eigendommen, of andere mogelijke bronnen van inkomsten van betrokkene. Dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

-attest 'verklaring overmaking Suriname' dd. 01.08.2013. Het voorgelegde attest werd niet officieel ondertekend; de opsteller van dit document kan niet geïdentificeerd worden. Dit attest wordt beschouwd als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene."

Wat betreft het attest 'verklaring overmaking Suriname', laat verweerder gelden dat het loutere feit dat verzoekende partij meent dat de overwegingen van de gemachtigde onterecht zijn, waar deze stelt dat de voorgelegde verklaring op eer niet kan worden aanvaard, kan geen afbreuk doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing. Dergelijke verklaring kan niet op haar feitelijke en waarachtigheid worden getoetst en er liggen in casu geen bewijzen voor die de verklaring kunnen staven.

« (...) dat de verklaring op eer niet kan worden aanvaard als bewijs aangezien deze niet op haar waarachtigheid kan getoetst worden en verder door geen enkel ander bewijs wordt ondersteund » (R.v.V. nr. 56 679 van 24.02.2011)

« 2.10. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer van derden in deze, oordeelt dat de neergelegde verklaringen op eer van derden niet kunnen aanvaard worden als bewijs omdat ze niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden. » (R.v.V. nr. 77 927 van 23 maart 2012)

Verweerder wijst hieromtrent (naar analogie) nog op volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De Raad acht het niet kennelijk onredelijk de verklaring op eer van de referentiepersoon niet te aanvaarden als afdoende bewijs aangezien deze verklaring niet op haar feitelijke en waarachtigheid kan worden getoetst. Het attest van de Marokkaanse overheden vermeldt onderaan uitdrukkelijk dat het werd afgeleverd op basis van de verklaring op eer van verzoekster. Het is niet omdat het attest uitgaat van de overheid dat de erin vermelde informatie zonder meer correct is nu in het attest duidelijk is vermeld dat het enkel werd afgeleverd op basis van de verklaring van verzoekster. De Raad acht het daarom evenmin kennelijk onredelijk om het attest van de Marokkaanse autoriteiten niet te aanvaarden als afdoende bewijs. In tegenstelling tot verzoeksters bewering in het verzoekschrift wordt het attest niet van valsheid beticht door verweerder." (RvV nr. nr. 84 818 van 18 juli 2012)

Terwijl dient te worden opgemerkt dat de verklaring op eer niet officieel werd ondertekend door de opsteller, zodat onmogelijk kan worden nagegaan wie dit document heeft opgesteld. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie te oordelen dat dit document niet afdoende bewijst dat verzoekende partij in het verleden financieel ten laste is geweest van haar zoon.

Verweerder laat voorts gelden dat verzoekende partij evenmin dienstig kan voorhouden dat uit het attest van minvermogen afdoende blijkt dat verzoekende partij ten laste zou zijn van haar zoon S.E. (...).

Uit dit document kan immers geenszins worden afgeleid dat verzoekende partij niet beschikt over enige roerende en/of onroerende inkomsten. Terwijl op het voorgelegde document ook niet valt af te leiden of verzoekende partij beschikt over enig andere mogelijke bronnen van inkomsten.

De vage beschouwingen van verzoekende partij kunnen geen afbreuk doen aan de gedegen motivering van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie.

De verwerende partij laat desbetreffend ten overvloede nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidtoezicht hetgeen te dezen het voorwerp uitmaakt van de navolgende overwegingen (naar analogie met rechtspraak nopens het bewijs van 'ten laste zijn van een Belgisch descendent', zie o.m. R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008; R.v.V. nr. 10.222 dd. 21.04.2008, www.rvv-cce.be).

"Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van "ten laste " zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager.

Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidsstoezicht” (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008).

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook geheel terecht, gelet op de omstandigheden die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij onder meer de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Zij bekritiseert het motief van de bestreden beslissing dat stelt: “attest ‘verklaring overmaking Suriname’ dd. 01.08.2013. Het voorgelegde attest werd niet officieel ondertekend; de opsteller van dit document kan niet geïdentificeerd worden. Dit attest wordt beschouwd als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon.”

Het is niet betwist dat de bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 40bis van de vreemdelingenwet en dat zoals de verwerende partij opmerkt de verzoekende partij er toe gehouden is bewijzen bij te brengen waaruit blijkt dat zij ten laste is van de referentiepersoon in functie van wie zij haar verblijfsaanvraag indiende, in casu haar zoon.

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij voorhoudt voldoende bewijzen te hebben aangebracht die aantonen dat zij in de periode voor de aanvraag tot gezinshereniging ten laste was van haar zoon.

Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag is ingediend op 9 augustus 2013. Voor het nemen van de bestreden beslissingen maakte de verzoekende partij onder meer een verwijfsbrief over van het Surinaams Ministerie van sociale zaken en volkshuisvesting van 2 augustus 2013, evenals een attest “Verklaring overmaking Suriname” van 1 augustus 2013 opgesteld door S.C. B.V. Dit document vermeldt de identificatiegegevens, waaronder het adres, de website, het e-mailadres, de rekeningnummers, het telefoon- en faxnummer, de vermelding dat het om een bank gaat met welbepaalde identificatienummers, een stempel en handtekening, van de B.V. (besloten vennootschap naar Nederlands recht) S.C. Er wordt in verklaard dat de zoon van de verzoekende partij, die geïdentificeerd wordt met naam en adres, via het kantoor in de periode van 1 januari 2009 tot en met 31 mei 2013 een totaal bedrag van 3 785 euro heeft overgemaakt aan de verzoekende partij die als begunstigde wordt aangeduid en wordt geïdentificeerd aan de hand van haar adres in Suriname. Verder wordt gespecificeerd welke som jaarlijks door de zoon van de verzoekende partij aan zijn moeder werd overgemaakt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot dit attest van overmaking dat stelt dat “Het voorgelegde attest werd niet officieel ondertekend; de opsteller van dit document kan niet geïdentificeerd worden. Dit attest wordt beschouwd als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging

genomen worden als afdoende bewijs dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon" vloeit louter en alleen voort dat de inhoud van het attest niet wordt onderzocht omdat het enerzijds als een verklaring van een derde zou moeten worden beschouwd wegens voorgehouden gebrek aan identificatiegegevens van de opsteller ervan en anderzijds de verwerende partij meent dat een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Dit komt de Raad in casu kennelijk onredelijk over nu de Dienst Vreemdelingenzaken in het bezit is van de contact- en identificatiegegevens van de B.V. S.C. en, zoals de verzoekende partij opmerkt, het attest dat buiten beschouwing wordt gelaten wel degelijk de stempel en handtekening van de afgevaardigde van de vennootschap vermeldt. Dat deze afgevaardigde niet bij naam wordt genoemd, doet geen afbreuk aan het voorgaande nu het attest werd afgeleverd in naam van de vennootschap die eenvoudig te identificeren is aan de hand van de uitgebreide vermeldingen in het attest. Voorts betwist de verwerende partij geenszins de echtheid van het document of de bevoegdheid van de opsteller. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij enige poging tot controle van de waarachtigheid van de feiten heeft verricht.

Het attest van overmaking van gelden van de zoon van de verzoekende partij aan de verzoekende partij afgeleverd door de B.V. S.C. enkel omwille van voornoemde redenen niet in aanmerking nemen, is onjuist.

De rechtspraak waarnaar de verwerende partij verwijst, is niet dienstig daar deze over een gesolliciteerde verklaring gaat wat in casu niet weerhouden is als motief tot afwijzing in de bestreden beslissing die de verklaring enkel afwijst omdat enige controle niet mogelijk zou zijn. Evenmin staat in de bestreden beslissing te lezen dat enige objectiviteit in de verklaring ontbreekt.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens en op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van de motiveringsplicht kan worden aangenomen.

Deze vaststelling volstaat om deze beslissing te vernietigen. Gelet op de vaststelling dienen de overige onderdelen van het middel gericht tegen deze beslissing niet nader te worden onderzocht.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de kennisgeving van de bijlage 20, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een kennelijk redelijke wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 februari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN